

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 28. prosinca 2011.

[[Video](#)]

U školi molitve Svete nazaretske obitelji

Draga braćo i sestre,

današnji se susret održava u božićnom ozračju, protkanom dubokom radošću zbog Stvoriteljeva rođenja. Upravo smo proslavili to otajstvo, čiji se odjek širi u bogoslužju svih ovih dana. To je otajstvo svjetla koje ljudi svih vremena mogu uvijek iznova doživjeti u vjeri i molitvi. Upravo po molitvi postajemo sposobni pričati Bogu s prisnošću i dubinom. Zato, imajući u vidu temu molitve koju razlažem u ovom razdoblju u katehezama, danas vas želim pozvati da razmišljate o tome kako je ona sastavni dio života svete nazaretske obitelji. Nazaretski dom je, naime, škola molitve gdje se uči slušati, razmatrati, pronicati duboko značenje objavljenja Sina Božjega, nadahnjujući se na primjeru Marije, Josipa i Isusa. Ostaje nezaboravan govor sluga Božjega Pavla VI. tijekom njegova posjeta Nazaretu. On je rekao da u školi Svete Obitelji mi "shvaćamo zašto moramo održavati duhovnu stegu ako želimo nasljedovati nauk evanđelja i postati Kristovi učenici". I dodaje: "Ona nas u prvom redu uči šutnji. O, kada bi se iznova u nama probudilo divljenje prema šutnji, tom divnom i nužnom ozračju duha, dok smo u nemirnom i burnom životu našega doba zaglušeni silnom galamom, bukom i bučnim glasovima. O, tišino nazaretska nauči nas da budemo postojani u dobrim mislima, skloni duhovnom životu, spremni dobro oslušivati tajna Božja nadahnuća i poticaje pravih učitelja" (Discorso a Nazaret, 5. siječnja 1964.).

Iz evanđeoskih izvještaja o Isusovu djetinjstvu možemo izvući neke natuknice o molitvi, o odnosu s Bogom Svete Obitelji. Možemo poći od Isusova prikazanja u hramu. Sveti Luka pripovijeda da

Marija i Josip "kad se zatim po Mojsijevu Zakonu navršiše dani njihova čišćenja, poniješe ga u Jeruzalem da ga prikažu Gospodinu" (2, 22). Kao i svaka židovska obitelj koja je obdržavala zakon, Isusovi roditelji odlaze u hram posvetiti Bogu prvorođenca i prinijeti žrtvu. Potaknuti vjernim obdržavanjem propisa, odlaze s Isusom, koji je jedva imao četrdeset dana, iz Betlehema u Jeruzalem; namjesto janjeta od godinu dana prinose prinos siromašnih obitelji, to jest dvije golubice. Taj put na koji je krenula Sveta Obitelj je hodočašće vjere, prinošenja darova, kao simbola molitve, i susreta s Gospodinom, kojeg Marija i Josip već vide u djetetu Isusu.

Kontemplacija Krista ima u Mariji nenadmašan uzor. Lice Sina joj pripada s posebnog naslova, jer se u njezinu krilu oblikovao, preuzevši od nje također ljudsku sličnost. Nitko se razmatranju Isusa nije posvetio s tolikom ustrajnošću kao Marija. Pogled njezina srca se usredotočuje na Njega već u času naviještenja, kada ga je začela po Duhu Svetom; u narednim mjesecima malo po malo opaža njegovu prisutnost, sve do dana rođenja, kada njezine oči mogu s majčinskom nježnošću promatrati Sinovo lice, dok ga umata u pelene i polaže u jaslje. Sjećanja na Isusa, koja su joj se urezala u duh i srce, označila su svaki trenutak Marijina života. Ona živi s očima uprtim u Krista i pohranjuje u srce svaku njegovu riječ. "Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu" (Lk 2, 19), tako predstavlja sveti Luka Marijin stav pred otajstvom utjelovljenja, stav koji će se protegnuti na cio njezin život. Luka je evanđelist koji nam pomaže razumjeti Marijino srce, njezinu vjeru (usp. 1, 45), njezinu nadu i poslušnost (usp. 1, 38), njezinu nutrinu i molitvu (usp. 1, 46-56), njezino slobodno prianjanje uz Krista (usp. 1, 55). A sve to dolazi od dara Duha Svetoga koji silazi na nju (usp. 1, 35), kao što će sići i na apostole po Kristovu obećanju (usp. Dj 1, 8). Ta Marijina slika predstavlja ju kao uzor svakom vjerniku koji pohranjuje i razmišlja u svom srcu o Isusovim riječima i djelima i zahvaljujući tome razmišljanju sve više napredujemo u njegovu poznavanju. Tragom blaženog Ivana Pavla II. (usp. apost. pob. Rosarium Virginis Mariae) možemo reći kako molitva krunice crpi svoj uzor upravo iz Marije, jer se sastoji u razmatranju Kristovih otajstava u duhovnom jedinstvu s njom. Marijina sposobnost da živi od Božjeg pogleda je, tako reći, zarazna. Prvi koji je to imao priliku iskusiti bio je sveti Josip. Njegova ponizna i iskrena ljubav prema zaručnici i odluka da uzme Mariju za svoju životnu družicu privukao je i uveo i njega, koji je već bio "pravedan" (Mt 1, 19), u jedinstvenu prisnost s Bogom. Naime, s Marijom, a zatim, poglavito, s Isusom, on se počinje na nov način odnositi prema Bogu, prihvaćati ga u svome životu, ulaziti u naum spasenja, vršeći njegovu volju. Nakon što je s povjerenjem slijedio anđelovu uputu - "ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju" (Mt 1,20) - on je uzeo sa sobom Mariju i dijelio svoj život s njom; doista je darovao samog sebe Mariji i Isusu, i to ga je dovelo do savršenstva odgovora na primljeni poziv. U Evanđelju, kao što znamo, nije sačuvana nijedna Josipova riječ: njegova je prisutnost šutljiva ali vjerna, stalna, djelatna. Možemo zamisliti kako je i on, poput svoje zaručnice i u dubokom skladu s njom, proživio Isusove godine djetinjstva i mladosti uživajući, tako reći, njegovu prisutnost u obitelji. Josip je potpuno ispunio svoju očinsku ulogu, u svakom pogledu. Sigurno je, zajedno s Marijom, učio Isusa moliti. On ga je, na osobit način, vodio sa sobom u sinagogu, na subotnje obrede, kao i u Jeruzalem, za velike blagdane izraelskog naroda. Josip, prema židovskoj tradiciji, predvodio je obiteljsku molitvu bilo u običnim danima - ujutro, navečer, uz jelo - bilo na glavne vjerske blagdane. Tako je, u ritmu dana provedenih u Nazaretu, između jednostavne kuće i Josipove radionice, Isus naučio izmjenjivati

molitvu i rad i prinositi Bogu također trud da zaradi za kruh potreban obitelji.

Ima jedna druga epizoda u kojoj je Sveta nazaretska obitelj sabrana u molitvenom događaju. Isus ima dvanaest godina i polazi sa svojimima u hram u Jeruzalemu. Ta je epizoda smještena u kontekst hodočašća, kao što ističe sveti Luka: "Njegovi su roditelji svake godine o blagdanu Pashe išli u Jeruzalem. Kad mu bijaše dvanaest godina, uziđoše po običaju blagdanskome" (2, 41-42). Hodočašće je izraz vjere koji se hrani molitvom i, istodobno, jača molitvu. Ovdje je posrijedi hodočašće uz blagdan Pashe i evanđelist nam iznosi opažanje da Isusova obitelj u njemu sudjeluje svake godine, da bi sudjelovala na obredima u Svetom gradu. Židovska obitelj, kao i kršćanska, moli u prisnom obiteljskom ozračju, ali moli također zajedno sa zajednicom, jer se priznaje dijelom Božjeg naroda na putu. Pasha je središte i vrhunac svega toga i uključuje i obiteljski i obredno-liturgijski i javni vidik. U epizodi o Isusu dvanaestogodišnjaku, zabilježene su i njegove prve riječi: "Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?" (2, 49). Nakon trodnevne potrage, roditelji ga nalaze u hramu gdje sjedi među učiteljima, sluša ih i pita (usp. 2, 46). Na pitanje zašto je to učinio ocu i majci, on odgovara da je učinio samo ono što mora činiti Sin, to jest biti kod Oca. On tako pokazuje tko je pravi Otac, što je prava kuća, da on nije učinio ništa čudno, neposlušno. Ostao je tamo gdje mora biti Sin, to jest kod Oca, i istaknuo je tko je njegov Otac. Riječ "Otac" nadilazi dakle naglasak tog odgovora i javlja se kao čitavo kristološko otajstvo. Ta riječ dakle otvara otajstvo, to je ključ Kristova otajstva, koji je Sin, i otvara također otajstvo nas kršćana, koji smo sinovi u Sinu. Istodobno, Isus nas uči kako biti sinovi, upravo kako biti s Ocem u molitvi. Kristološko otajstvo, otajstvo kršćanskog života je prisno povezano, utemeljeno na molitvi. Isus će jednoga dana učiti svoje učenike da mole, govoreći im: kada molite recite: "Oče". I, naravno, ne recite to samo riječju, recite to svojim životom, učite sve više govoriti svojim životom: "Oče"; i tako ćete biti pravi sinovi u Sinu, pravi kršćani.

Ovdje, kada je Isus još uvijek potpuno uključen u život nazaretske obitelji, važno je zapaziti odjek koji je u Marijinu i Josipovu srcu morala imati ta riječ "Otac" kada su je čuli iz Isusovih usta i čuli je da je on izgovara sa sviješću Sina Jedinorođenca, koji je upravo zato htio ostati tri dana u hramu, koji je "Očev dom". Od tada, život u Svetoj Obitelji bio je još više ispunjen molitvom, jer se iz srca Isusa dječaka - a zatim mladića - neće više prestajati širiti i odražavati u Marijinu i Josipovom srcu taj duboki osjećaj odnosa s Bogom Ocem. Ta nam epizoda pokazuje pravu situaciju, ozračje u kojem se nalazimo kada smo sa Ocem. Tako je nazaretska obitelj prvi model Crkve u kojoj se, oko Isusove prisutnosti i zahvaljujući njegovu posredovanju, živi sinovski odnos s Bogom, koji preobražava također odnose među ljudima. Dragi prijatelji, zbog tih raznih aspekata koje sam, u svjetlu Evanđelja, ukratko ocrtao, Sveta Obitelj je slika domaće Crkve, koja je pozvana zajedno moliti. Obitelj je prva škola molitve. U njoj djeca, još od najranije dobi, mogu učiti doživljavati osjećaj za Boga, zahvaljujući pouci i primjeru roditelja: živjeti u ozračju označeno Božjom prisutnošću. Istinski kršćanski odgoj ne smije nipošto zaobići iskustvo molitve. Ako se ne uči moliti u obitelji, bit će kasnije teško ispuniti tu prazninu. Želim vam zato uputiti poziv da ponovno otkrijete koliko je lijepo zajedno moliti kao obitelj u školi Svete nazaretske obitelji. I tako postati doista jedno srce i jedna duša, istinska obitelj. Hvala!

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana